

а дясниятъ само подпира съ пръститѣ си снагата. Въ това движение има голѣма хубостъ, има ритъмъ и свободно усилие.

Но лицето на човѣка е погрознѣло отъ непосилна работа: чъртитѣ му сж остри, устата — вѣчно зяпнала, очитѣ гледатѣ и не виждатѣ. Снагата е жилава, но мишцитѣ сж сухи, опнати като вжжета. За да бжде човѣшкото тѣло хубаво, трѣбва и малко тлъстина, която му придава мекостъ, облость. Мжжетѣ на Мьониѣ сж корави, съ жглести форми на тѣлото. Усилената работа ги е обезобразила; тѣ си не дояждатѣ: гладътъ е изсмукалъ тлъстинитѣ отъ тѣлото.

На голѣмия релефъ „Промисленостъ“ виждаме осмина работници, заети съ трудна и опасна работа. Въ стъклолѣярницата е станало нѣщо страшно. Голѣмото гърне съ разтопена глечъ, нагорещено до побѣляване, се е спукало; горещото течено стъкло може да се излѣе, ако се не изкара на време гърнето нѣкъде на студено. Стъкларитѣ сж уловили желѣзната кола и бързатѣ да я измъкнатѣ навънъ. Единъ дърпа колелото, други помагатѣ съ лостове да се подигне гърнето, трети навеждатѣ срѣдното желѣзо. Тѣ сж все млади, упорити, силни, жилави. Художникътъ е предалъ размѣрнитѣ имъ движения въ прави и мощни линии; скрепилъ е сполучливо ритма на работата; благодарение на волево усилие, лицата на момцитѣ сж добили хубавъ, съсрѣдоточенъ изразъ.

Картината „Селска улица“ изобразява единъ кжтъ отъ свѣта, дето живѣятъ тия хора. Две съседки си говорятъ. Едната е бабичка, излѣзла на вратата, следъ като е изпратила синоветѣ си на работа въ рудницата. Другата е момиче, която отива тепърва на работа — съ работнишки панталони, съ дървени обувки на босъ кракъ, съ фенеръ въ ржка. Тя води братчето си да го остави у бабичката, додето се върне. Предъ друга врата се е изправило момче, сжщо работникъ. Въ това разкаляно село, въ тия низки кжщи съ малко прозорци, въ тоя въздухъ, задименъ отъ пушека на фабрики, рудници и лѣярници, живѣятъ хората на Мьониѣ. Такива работнишки села има много — не само въ Белгия, а и по цѣла Европа.

„Майка кърми детето си“. И тая майка живѣе тамъ. Тя е боса, суха, из-